

Ár 2016, föstudaginn 29. apríl, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 11/2016**:

A
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru A, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni dags. 11. febrúar 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. 9. febrúar 2016. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 11. febrúar 2016, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 10. mars 2016. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 10. mars 2016, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 23. mars 2016.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 29. apríl 2016.

II.

Málsatvik.

Þann 3. nóvember 2004 gaf B út tryggingarbréf nr. X, til FF, vegna allra skulda félagsins. Sóknaraðili, sem veðsali, veitti samþykki fyrir veðsetningu fasteignar sinnar að G. Veðið var til tryggingar greiðslu á öllum skuldum B við FF. Með viðauka dags. 8. janúar 2008 var veðið flutt á fasteign sóknaraðila að V og var bréfið tryggt með 3. veðrétti í fasteigninni. Útgefandinn B er félag að hluta í eigu D, dóttur sóknaraðila.

Þann 25. janúar 2010, var samþykkt af hálfu varnaraðila að flytja skuldbindingar B yfir á E, sem er í eigu sömu aðila og B. Í því fólst m.a. að yfirdráttarheimild sem hafði verið á reikningi B hjá varnaraðila var færð yfir á reikning E, samtals kr. 13.400.000 og í kjölfarið var gerður viðauki þann 31. janúar 2010 við tryggingarbréfið þar sem sú breyting var gerð á efni þess, að í stað þess að tryggja einungis skuldbindingar B skyldi það framvegis einnig tryggja skuldbindingar E.

B var tekið til gjaldþrotaskipta þann 3. mars 2010 og lauk skiptum þann 3. júní 2010. E var jafnframt tekið til gjaldþrotaskipta 4. desember 2012 og skiptalok voru 2. desember 2014. Ekkert fékkst upp í kröfu varnaraðila við skiptin.

Varnaraðili höfðaði þá mál á hendur sóknaraðila með stefnu sem birt var 15. janúar 2015 og féll dómur í málinu þann 23. mars 2015 í máli nr. Z. Þar var sóknaraðila gert að þola að fjárnám yrði gert í fasteignum hans að V samkvæmt tryggingarbréfinu sem útgefið var 3. apríl 2004 að höfuðstólsfjárhæð kr. 5.000.000 fyrir kröfu að fjárhæð kr. 13.265.627 ásamt dráttarvöxtum. Á grundvelli dómsins var gert fjárnám í fasteigninni skv. tryggingarbréfinu og í kjölfarið var farið fram á nauðungarsölu.

Sóknaraðili hefur óskað eftir því að umrædd veðsetning til tryggingar skuldum E verði felld niður. Kröfu sóknaraðila var hafnað með tölvupósti varnaraðila dags. 7. nóvember 2015 þar sem segir: „Lög um ábyrgðarmenn nr. 32/2009 höfðu ekki tekið gildi þegar tryggingarbréfið var gefið út með veði í eign [A]. Á þeim tíma var í gildi samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, en það tók ekki til ábyrgða á skuldum fyrirtækja. Varðandi vísun þína í 7. gr. laga nr. 32/2009 þá var [A] sent innheimtubréf árið 2013, stefna birt fyrir honum árið 2013 og féll dómur í málinu árið 2014. Bankinn hafnar því að falla frá kröfum á hendur [A]. Til upplýsinga hefur nauðungarsölubeiðni verið send.“

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að ógilt verði veðsetning, til handa varnaraðila, til tryggingar skuldum E, skv. fyrrgreindu tryggingarbréfi og viðauka. Sóknaraðili byggir kröfu sína á því að við veitingu veðtrygginga í V, skv. viðauka dags. 31. janúar 2010, við tryggingarbréf dags. 3. nóvember 2004, hafi varnaraðili ekki gætt þeirra skyldna sem á bankanum hafi hvílt skv. lögum um ábyrgðarmenn nr. 32/2009. Með viðaukanum hafi fasteign hans að V, því ekki aðeins verið veðsett vegna allra mögulegra skuldbindinga B heldur jafnframt skuldbindinga E.

Sóknaraðili vísar til þess að lögin nái til veðsetningar þeirra sem hér að framan sé getið, sbr. 1. og 2. mgr. 2. gr. laganna sem kveði á um að veðleyfi til tryggingar fyrir skuldum annarra falli undir lögin. Þá vísar sóknaraðili til þess að umþrætt veðsetning hafi átt sér stað á árinu 2010, þegar lög um ábyrgðarmenn nr. 32/2009 höfðu tekið gildi.

Þá vísar sóknaraðili til þess að það sé einnig mikilvægt að skoða skilmála tryggingarbréfsins og hins ólögmeta viðauka. Um sé að ræða víðtæka ábyrgð sem hafi verið sett til tryggingar á öllum skuldum og fjárskuldbindingum B og E við varnaraðila. Með hliðsjón af skilmálum tryggingarbréfsins hafi legið fyrir að umþrætt skilmálabreyting skv. viðauka frá 31. janúar 2010 hafi verið verulega íþyngjandi fyrir sóknaraðila. Um víðtæka ábyrgð hafi verið að ræða en ofangreindir skuldarar; B og E hafi m.a. verið með yfirdráttarheimild hjá varnaraðila sem félögin hafi getið yfirdregið að tiltekinni fjárhæð. Sóknaraðili hafi því á þessum tímapunkti verið með fasteign sína til tryggingar allra krafna, í eigu varnaraðila, á hendur tveimur fyrirtækjum í atvinnurekstri, hvort sem um hafi verið að ræða skuldbindingar sem félögin höfðu þegar stofnað til, eða síðar tilkominnar skulda.

Sóknaraðili byggir á því að varnaraðila hafi borið að meta hæfi aðalskuldarans E til að standa í skilum, sbr. 1. mgr. 4. gr. laga nr. 32/2009. Slíkt greiðslumat hafi ekki farið fram og hafi sóknaraðila því ekki verið kynnt greiðslugeta aðalskuldara með nokkrum hætti. Sóknaraðili hafi því ekki þekkt fjárhagslega getu félagsins sem hann hafi gengist í ábyrgð fyrir með fasteign sinni. Þá hafi átt að ráða sóknaraðila frá því að gangast í ábyrgðina, ef aðstæður gæfu tilefni til, sbr. 3. mgr. Jafnframt hafi varnaraðila borið að upplýsa hann skriflega um þá áhættu sem væri samfara ábyrgðinni, sbr. 5. gr. laganna. Ekki sé neitt komið fram sem hafi sýnt fram á að þess hafi verið gætt.

Sóknaraðili telur einnig að varnaraðila hafi borið að tilkynna honum um slæma fjárhagsstöðu aðila svo að hann gæti metið hvort grípa ætti inn í atburðarrásina áður en skuldin yrði óviðráðanleg, sbr. 7. gr. laga nr. 32/2009. Engar tilkynningar hafi borist sóknaraðila fyrr en við gjaldþrot aðalskuldara. Staðreyndin sé því sú að varnaraðili hafi verið grandvís um slæma fjárhagsstöðu skuldarans og hafi látið hjá líða að tilkynna sóknaraðila þar um. Mikilvægt sé að hafa í huga þann aðstöðumun sem sé á sóknaraðila og varnaraðila.

Með hliðsjón af ofangreindu telur sóknaraðili það hafa falið í sér brot gegn góðum viðskiptavenjum og hafi verið ósanngjarnt gagnvart honum í skilningi 36. gr. laga nr. 7/1936 (smnl.), af hálfu bankans að byggja rétt sinn á veðtryggingunni. Þar sem varnaraðili hafi brugðist skyldum sínum samkvæmt lögum um ábyrgðarmenn, þá sé ljóst að víkja beri til hliðar tryggingarréttindunum á grundvelli 33. og 36. gr. smnl.

Í viðbótarathugasemdum sóknaraðila byggir hann á því að varnaraðili hafi ekki lagt nokkur gögn fram sem sýni fram á það að hann hafi gætt þeirra ríku skyldna sem hafi hvílt á bankanum, skv. lögum um ábyrgðarmenn nr. 32/2009. Þvert á móti þá hafi varnaraðili lýst því yfir að honum hafi ekki borið að fara eftir lögum um ábyrgðarmenn nr. 32/2009. Sé því óumdeilt í málinu að varnaraðili hafi ekki gætt þeirra lagalegu skyldna sem honum hafi borið.

Þá vísar sóknaraðili til þess að varnaraðili hafi byggt á að res judicata áhrif, skv. 116. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991, eigi við í málinu þar sem útivistardómur hafi gengið um kröfu varnaraðila um fjárnám í fasteignum sóknaraðila. Sóknaraðili þykir auðsýnt að efnisdómur hafi ekki fallið um ógildingarkröfu þá sem höfð sé uppi með málskoti sóknaraðila til nefndarinnar. Þær kröfur og málsástæður sem sóknaraðili hafi byggt á í málskoti sínu hafi ekki verið teknar til efnismeðferðar í máli Héraðsdóms Reykjavíkur nr. Z, enda sé staðreyndin sú að ekki hafi verið á þeim byggt í málinu. Málum sé því þannig háttað að ofangreindur dómur hafi ekki falið í sér efnislega úrlausn á þeim réttarágreiningu sem sé uppi í því máli sem sé nú til meðferðar úrskurðarnefndarinnar. Það eitt að fjárnám hafi verið gert á grundvelli þeirra veðtrygginga sem hér sé um þrætt, geti ekki leitt til þess að svokölluð res judicata áhrif eigi við, sbr. sérstaklega dómur Hæstaréttar nr. 65/2002. Kröfur sóknaraðila lúti ekki að ógildingu fjárnáms heldur að ógildingu veðtrygginga í ljósi þeirrar staðreyndar að varnaraðili hafi ekki gætt þeirra skyldna sem á honum hafi hvílt skv. lögum um ábyrgðarmenn nr. 32/2009.

Hvað varðar tilvísun varnaraðila til d. liðar 6. gr. samþykktar nefndarinnar, þá sé það mat sóknaraðila að ljóst sé að ákvæðið útiloki ekki með nokkrum hætti málskot hans. Það eitt að nauðungarsölubeiðni hafi verið til fyrirtöku hjá sýslumanni hafi ekki þau réttaráhrif sem varnaraðili hafi nú haldið fram. Hvað sem því líður þá hafi nauðungarsölubeiðni varnaraðila ekki verið tekin til greina hjá sýslumannsembættinu sökum formannmarka. Sóknaraðili vill jafnframt benda á að hann hafi ekki einhliða heimild til þess að krefjast úrlausnar sýslumanns um ákvarðanir hans skv. XIII. kafla laga um nauðungarsölu nr. 90/1991. Ágreiningur um ákvarðanir sýslumanns verði því ekki borinn undir dómstóla, skv. XIII. kafla laganna nema gerðarbeiðandi sé samþykkur því, sbr. 4. mgr. 22. gr. nauðungarsölulaga. Þá geti möguleiki sóknaraðila á að leita úrlausnar dómstóla um ágreiningsefnið ekki leitt til útilokunar á ágreiningsefninu fyrir kærunefndinni. Ef fallist yrði á það sjónarmið væru í raun öll mál útilokuð frá kærunefndinni. Skýrlega sé kveðið á um það í d. lið 6. gr. samþykktar nefndarinnar að hún fjalli ekki um ágreiningsmál sem séu til meðferðar almennra dómstóla eða gerðardóms. Umþrætt ágreiningsmál sé ekki til meðferðar hjá dómstólum. Málskot þetta sé einmitt til þess fallið að fá úrskurð kærunefndarinnar svo ekki gerist þörf á því að reka dómsmál fyrir héraðsdómi um ágreininginn.

Þá vísar sóknaraðili til þess að það sé grundvallarmisskilningur hjá varnaraðila að sóknaraðili hafi eingöngu gengist í ábyrgð fyrir tiltekna kröfu skv. yfirdráttarheimild, líkt og varnaraðili virðist hafa byggt á. Staðreyndin sé sú að sóknaraðili hafi gengist í víðtæka ábyrgð sem sett hafi verið til tryggingar á öllum skuldum og fjárskuldbindingum við varnaraðila vegna skulda B og E. Skilmálar tryggingarbréfsins og viðaukans hafi verið verulega víðtækir og þannig liggi í augum uppi að sóknaraðili hafi ekki eingöngu verið að takast á hendur ábyrgð á einfaldri yfirdráttarheimild líkt og

varnaraðili hafi haldið fram í máli sínu. Auðsýnt sé að staða sóknaraðila hafi orðið verulega verri í kjölfar þess að hann gekkst jafnframt í ábyrgð fyrir öllum fjárskuldbindingum E. Yfirfærsla umræddrar yfirdráttarheimildar sé sóknaraðila ekki til nokkurra hagsbóta enda hafi hann eftir sem áður verið í ábyrgð fyrir öllum skuldum og skuldbindingum ofangreindra félaga. Tilgangur varnaraðila með viðaukanum virðist því hafa verið sá að tvítryggja sig með belti og axlaböndum vegna allra fjárskuldbindinga B og E. Ef staða sóknaraðila sem ábyrgðarmanns hefði átt að vera „sambærileg“, hefði viðauki tryggingarbréfsins átt að hljóða á um að nú skyldi tryggingarbréfið „*einungis vera til tryggingar á greiðslum á skuldum og fjárskuldbindingum [E] við [F]*.“ en svo hafi ekki verið. Varnaraðili hafi lagt ríka áherslu á það að tryggingarbréfið myndi áfram tryggja skuldir B við varnaraðila, sbr. lánaákvörðun varnaraðila.

Gögn málsins beri því með sér að varnaraðili hefði átt frekari kröfur á hendur B umfram téða yfirdráttarheimild. Varnaraðili hefði vart lagt áherslu á að tryggingarbréfið yrði áfram til tryggingar skuldum félagsins ef um frekari kröfur hefði ekki verið um að ræða, eða þá að frekari viðskipti yrðu útilokuð við félagið. Rétt sé þó að taka það fram að sú víðtæka ábyrgðarstaða sóknaraðila ein og sér, óháð skuldastöðu téðra félaga sem hann gekkst í ábyrgð fyrir, leiði ávallt af sér að sóknaraðili væri í verulega lakari stöðu en áður. Tilvísan varnaraðila í dóm Hæstaréttar í máli nr. 322/2013 eigi ekki við, enda byggji sú tilvísun á þeirri staðreyndarvillu að í málskoti þessu hafi ábyrgð sóknaraðila verið einangruð við tiltekna afmarkaða kröfu sem færð hafi verið á milli félaga án aukinnar ábyrgðar. Í tilvitnuðum dómi Hæstaréttar hafi aðila greint á um sjálfskuldarábyrgð á skuldabréfi sem skuldskeytt hafi verið yfir á annan aðila. Málum hér sé ekki þannig háttað.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá nefndinni. Fyrir liggja dómur Héraðsdóms Reykjavíkur nr. Z þar sem héraðsdómur féllst á kröfu varnaraðila um að fjárnám yrði gert í fasteignum sóknaraðila. Samkvæmt 116. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991, er dómur bindandi um úrslit sakarefnis milli aðila um þær kröfur sem þar eru dæmdar að efni til. Nefndin sé því ekki valdbær til að úrskurða um kröfu sóknaraðila og beri því að vísa henni frá nefndinni. Þá liggja einnig fyrir beiðni hjá sýslumanninum á höfuðborgarsvæðinu um nauðungarsölu á grundvelli dómsorða í ofangreindum dómi og eigi sóknaraðili því kost á að því að leita annarra leiða til að leita réttar síns, t.d. leita úrlausnar héraðsdómara um ákvarðanir sýslumanns samkvæmt ákvæðum XIII. kafla laga um nauðungarsölu nr. 90/1991. Skilyrði d.liðs 6. gr. samþykktar nefndarinnar séu því ekki uppfyllt en þar er kveðið á að nefndin fjalli ekki um ágreiningsmál sem séu til meðferðar almennra dómstóla eða gerðardóms.

Til vara er þess krafist að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Varnaraðili mótmælir því að honum hafi borið skylda til að fara eftir 4. gr., 5. gr. og 1. mgr. 6. gr. laga um ábyrgðarmenn nr. 32/2009 þegar viðaukinn við tryggingarbréfið var gerður þann 31. janúar 2010. Enginn ágreiningur sé um að sóknaraðili hafi tekist á hendur ábyrgð á skuldum B þann 3. nóvember 2004 með lögmætum hætti og í samræmi við samkomulag fjármálafyrirtækja frá 1. nóvember 2001. Samkvæmt 12. gr. laga um ábyrgðarmenn taki lögin til ábyrgða sem stofnað hafi verið til fyrir gildistöku laganna að frátöldum 4. gr., 5. gr. og 1. mgr. 6. gr. Þar sem sóknaraðili gekkst upprunalega í ábyrgð með tryggingarbréfi þann 3. nóvember 2004, hafi varnaraðila ekki borið að gæta að þeim skyldum sem ofangreind ákvæði laga um ábyrgðarmenn kveða á um þegar viðauki hafi verið gerður við umrætt tryggingarbréf þann 31. janúar 2010.

Þá hafnar varnaraðili því að jafnvel þótt að gerð verði sú krafa til lánveitanda að gæta að ákvæðum 4. gr., 5. gr. og 1. mgr. 6. gr. laga um ábyrgðarmenn, þegar um sé að ræða skilmálabreytingu eða gerð viðauka á ábyrgð sem gengist hafi verið undir fyrir gildistöku laganna, þá geti sú krafa ekki verið skilyrðislaus. Skilmálabreytingin eða viðaukinn verði a.m.k. að fela í sér að ábyrgðarmaður taki á sig nýja kröfu eða að staða hans sé á einhvern hátt breytt til hins verra. Í því máli sem hér sé deilt um, hafi krafa lánveitanda sem sóknaraðili gekkst í ábyrgð fyrir, verið færð yfir í nýtt félag vegna endurskipulagningar. Staða ábyrgðarmannsins hafi því verið nákvæmlega sú sama og fyrir gerð viðaukans. Engu skiptir þótt að ábyrgðarmaður hafi á einhverjum tímapunkti gengist undir ábyrgð vegna allra fjárskuldbindinga tveggja félaga við varnaraðila þar sem að óumdeilt sé að um sömu kröfu sé að ræða sem hafi verið færð á milli félaganna. Af þeirri ástæðu hafi varnaraðili ekki borið að gæta ákvæða 4. gr., 5. gr. eða 1. mgr. 6. gr., sbr. 12. gr. laga um ábyrgðarmenn.

Þá bendir varnaraðili á að jafnvel þótt að fallist sé á með sóknaraðila að varnaraðila hafi borið að sinna þeim skyldum sem kveðið sé á um í 4. gr., 5. gr. og 1. mgr. 6. gr. laga um ábyrgðarmenn þegar hinn umdeildi viðauki hafi verið gerður þann 31. janúar 2010, þá sé einungis heimilt að víkja ábyrgð til hliðar í heild eða að hluta á grundvelli 36. gr. smnl., sbr. 13. gr. laga um ábyrgðarmenn. Skilyrði 36. gr. smnl. kveða á um að það þurfi að vera ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að bera loforð fyrir sig og við mat á því skal líta til efnis samnings, atvika við samningsgerð, stöðu aðila við hana og atvika sem síðar komu til. Í þessu máli hafi atvikum verið þannig háttað að staða sóknaraðila hafi verið síst verri þegar viðaukinn hafi verið gerður þar sem gjaldþrotaskipti hafi blasað við félaginu B og eina krafa lánveitanda hafi verið færð yfir í nýtt félag. Máli sínu til stuðnings bendir varnaraðili sérstaklega á dóm Hæstaréttar í máli nr. 322/2013. Í því máli hafi gjaldþrotaskipti blasað við félagi sem ábyrgðarmaður hafði gengist í ábyrgð fyrir og sú skilmálabreyting sem deilt hafi verið um (skuldskeyting í því tilfelli) hafi orðið til þess að staða ábyrgðarmannsins hafi orðið síst lakari. Þannig hafi ekki verið sýnt fram á að skilyrði ógildingar á loforði væru fyrir hendi og kröfu ábyrgðarmannsins hafi verið hafnað.

Að lokum mótmælir varnaraðili því að ekki hafi verið gætt að skilyrðum 7. gr. laga um ábyrgðarmenn, þar sem að sóknaraðila hafi verið sent innheimtubréf árið 2013. Síðan hafi stefna verið birt fyrir sóknaraðila 2013 og að lokum féll dómur í málinu árið 2014.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að ógildingu veðsetningar til tryggingar skuldum E, skv. tryggingarbréfi nr. X og viðauka, sem gefið var út af sóknaraðila til FF.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði vísað frá með vísan til d. liðar 6. gr. samþykktar nefndarinnar með vísan til 116. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991, þar sem fyrir liggi dómur Héraðsdóms Reykjavíkur nr. Z þar sem fallist var á að fjárnám yrði gert í fasteignum sóknaraðila.

Í d-lið 6. gr. samþykktar nefndarinnar segir að „*Nefndin fjallar ekki um: Ágreiningsmál sem eru til meðferðar almennra dómstóla eða gerðardóms.*“ Gögn málsins eru afdráttarlaus um að það sakarefni sem hér er til umfjöllunar hefur aldrei komið til kasta dómstóla. Verður frávísunarkröfu varnaraðila því hafnað.

Eftir að lög nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn höfðu tekið gildi, tóku efnisreglur þeirra almennt til þeirra samninga sem gengið var til. Er ekki unnt að fallast á þá túlkun varnaraðila að heimilt hafi verið að bæta ábyrgðum fyrirvaralaust við eldri samninga án tillits til ákvæða laganna. Kynni í þessu ljósi að koma til álita að takmarka að einhverju

marki hve viðtækum kröfuréttindum unnt sé að koma í skjól veðsamninga og ábyrgðarsamninga sem útvíkkaðir hafa verið eftir gildistöku. Slík takmörkun myndi þá styðjast við 36. gr. smnl. auk þeirra efnisreglna laga nr. 32/2009 sem brotnar hefðu verið, en áréttað skal að þau lög geyma sjálf engar ógildingarheimildir. Það fær á hinn bóginn vart staðist að ábyrgðarsamningar eða veðsetningar yrðu taldar ógildar með öllu vegna þess eins að einhverjum réttindum hefði verið bætt við eftir gildistöku laga um ábyrgðarmenn, þó svo sýnt hafi verið fram á að tiltekinna ákvæða laganna hafi ekki verið gætt. Mat á gildi skuldbindingarinnar lýtur eftir sem áður því sanngirnismati sem varnaraðili vísar til.

Ekki hefur verið sýnt fram á að sóknaraðili hafi haft neina fjárhagslega hagsmuni tengda rekstri hins nýja skuldara. Samkvæmt reglum laganna hefði því borið að greiðslumeta hann. Í því máli sem hér um ræðir háttar svo til að ágreiningslaust er að kröfu varnaraðila má rekja til þess skuldara sem veðréttur samkvæmt tryggingabréfinu tryggði upphaflega og krafan er hærri en hámarksfjárhæð tryggingarbréfsins. Staða sóknaraðila hefði verið óbreytt, hefði varnaraðili ekki gengist inn á yfirtöku skulda af hálfu þess félags sem viðauki við tryggingabréfið tók til. Af þessum sökum fær alls ekki staðist að veðréttindi fyrir þessari kröfu verði felld úr gildi með skírskotun til ósanngirni eða viðskiptavenju, sbr. 36. gr. smnl. eingöngu vegna síðari útvíkkunar á veðréttindum samkvæmt bréfinu. Krafa sóknaraðila, væri fallist á hana, fæli einmitt í sér þau réttaráhrif. Verður því að hafna henni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, A, á hendur F, er hafnað.

Reykjavík, 29. apríl 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Oddur Ólason